

ÜLESTÕUSMISAJA 5. PÜHAPÄEV, *Cantate* - Taevariigi kodanikuna maailmas.

1. lugemisaasta

Jaakobuse 1: 17 – 21; Johannese 16: 5 – 15

LEPLIKKU MEELT JA TÕE VAIMUS ELAMIST

Sebedeuse pojad, Johannes ja Jaakobus, istuvad maja taga, joovad teed ning vaatavad silmapiirile laskunud päikest. Õhk tõmbub jahedamaks. Varsti on käes pimeduse aega ning öövaikus võtab maad.

Johannes on juba mõnda aega kibelenud venna käes ühte asja küsima. Talle on jäänud ikka mõistatuseks ülemises toas Jeesuse lausunud sõnad. Jeesus oli öelnud, et neile, Tema jüngritele, on parem, et Ta läheb, sest kui Ta ei läheks, ei tuleks Lohutaja meie juurde. Nii Johannes võtabki nõuks vennalt selle kohta küsida. „Mis sa, Jaakobus, arvad sellest Jeesuse jutust, et meile on parem, kui ta läheb, sest siis saab Lohutaja tulla“.

Jaakobus elavneb. Ta on isegi mõelnud Lohutaja peale ja Tõe Vaimu peale. „Jah, mul on meeles need Jeesuse sõnad. Aga mäletad, siis ütles ta veel, et kui Jeesus on läinud, tuleb Lohutaja ja toob maailmale selguse patu kohta ja õiguse kohta ja kohtu kohta.“

Nüüd löövad Johannese silmad põlema: „Oota, kuidas Jeesus ütleski!? Ka oli nii, et selgus tuleb patu kohta ja õiguse kohta ja kohtu kohta?“

„Jah,“ kinnitab Jaakobus ja lisab veel, „Jeesus kõneles tõesti patu kohta, kuna inimesed ei usu temasse. Tõde õiguse kohta, tähendab, et Jeesus läheb Isa juurde ja keegi enam ei näe teda. Ning tõde kohtu kohta tähendab, et selle maailma vürst on süüdi mõistetud.“

Johannes on nüüd taas pisut segaduses. „Kuigi Jeesus on Jumala Poeg ja ilmsüütu ning ilma patuta kõigi kehtivate seaduste järgi, ometi mõisteti Ta surma ja hukati. Kas Jumal suudab meile andestada meie süü süütu inimese tapmise eest?“

Jaakobusele on see raske küsimus. „Loodan, et Jumal suudab meile andeks anda ja meid lohutada meie kurbuses.“

„Mõttele, kui palju me peame tegema kuulutustööd!“ on Johannes täis tulist teotahet ja energiat. „Me peame inimestele rääkima igast Jeesuse sõnast ja igast Jeesuse teost. Ainult Jeesuse kaudu saame me üks kord jõuda Jumala juurde! Jeesus on näidanud meile, milline on tema Isa Taevariik, millesse Ta meid on kutsunud. See on rõõmu- ja armastuserohke, valudeta ja vaevadeta, kellelgi pole siis enam nälga ega janu. Kõigile jagub vajaduste järgi. Ja mõttele, kui hea, et meie oleme saanud käia Jeesusega koos. Tegelikult on mul ikka selline tunne, et Jeesus ei ole minust kaugel, Ta käib iga päev minu kõrval, Ta on mõtetes kogu aeg minu juures. Ma ju võin Jeesusega rääkida kõigist muredest ja rõõmudest.“

„Jah, nii tundub mullegi,“ on Jaakobus vennaga nõus. „Jeesus on ikka minu kõrval! Ta ei väsi mind valvamast ja toetamast. Me peame inimestele rääkima Jeesusest ja sellest kõigest, mida Ta on meile õpetanud. Me peame õpetama inimestele, et inimesed oleksid kärmed kuulama. Kuulata tuleb teiste inimeste muresid ja rõõmusid. Kuulamine – see on väga keeruline kunst! Rääkimisega peaks olema pikaldane – tuleb mõelda mida räägitakse, tühjad sõnad tekitavad segadust ja uinutavad kuulaja tähelepanu. Pikaldane peab olema ka oma vihas, parem on kui ollakse leplik ja mõistev. Enne kui kellegi pihta kivi visata, tuleb mõelda, kas enda hing on ikka päriselt ilma patuta. Inimese viha ei soeta õigust Jumala ees. Seepärast pange maha kõik rüvedus ja rohke kurjus ning võtke tasaduses vastu sõna, mis on meisse istutatud ja suudab päästa meie hinge“

„Andku meile Jumal leplikku meelt ning lasku Ta meil ikka Tõe Vaimus elada,“ õhkab Johannes südamest.